

XIII. Hæc (immodica & illegitima nempè) verè mordens illa usura est; quæ ut R. Bechai ait, sicut serpens mordet, & non sentitur. Dn. Buxdorff. *in Lex Verb.* 771 Adeò ut statuant nonnulli, etiam in mutuo, ratione interusurii, de quinque annuis in singulos centenos ab initio quoque licitè conveniri. Fichard. *resp.* 29. *per tot. vol.* 1. ac in eam opinionem concedit item Martin. Azpilc. laudatus à Grævæo. 2. *concl.* 5. *confid.* 1. n. 4. &c. Non itaque nostro tempore, Usurarum modus (quod alicubi locorum fit) augendus; *Man solle das Interesse nicht über funff vom hundert setzen:* hæc quia ratione, homines à laboribus avocantur, & pedetentim prædia, vel onerantur nimium, in totumque inculta relinquuntur, dum nempè eorum cultores, morsu hoc viperino, gravius læduntur.

XIV. Henricus Suso, Suevus, sanctitate & miraculis olim (ut fertur) *in Libello de novem rupibus cap.* 18. gravissimis verbis, mali hujus originem detegit, dum ita scribit: Oritur Avaritia ex animi fastu, ac elatione; quæ alii alios perpetim excellere nituntur. Olim cives, & negotiatores, homines erant religiosi, ac virtutibus ornati, & in omnibus, quæ vel egissent, vel omisissent, fidos se præstabant; erantque exiguis facultatibus contenti, neque retinendis frugibus, ac vino annonæ caritatem efficiebant. Itaque Deus apud illos demorabatur; siquidem pectora eorum, non ita ut hodiè avaritia sibi vendicabat, ac devastabat: certè Deus Omnipotens, in perturbato, dissipato, erroribus implicito, & inquieto pectore, habitare neque vult, neque potest. At nunc singuli alios æquare, imò & excellere volunt; atque adeò etiam majores suos opibus vincere. Quo fit, ut erga Deum, ejusque amicos tenaces sint, profundantque res suas contra voluntatem Dei, superbiæ ac ostentationis causâ: sicque noctes & dies, pro acquirendis, cumulandisque divitiis, multâ sollicitudine, curisque anxii detinentur. Consentit ejusdem genii, Joh. Taulerus, *in secundo sermone Magistri, ad populum vulgarem: qui habetur in ejusdem vitæ, fol.* 35. &c. *edit. Colonienf.* Lat. ubi de hac eadem usurarum, scilicet ac credituum annuorum materiâ, agens; inter alia sic inquit: Omnes illos hîc noto, qui injustas exercent redemptiones, & illicita venantur ex pecuniis lucra. Memini sanè, tali me tempore vixisse, quorundam valdè & insolens erat, redemptionibus uti. Et si qui tum, sub redemptionis conditione contractus fiebant, synceri ac simplices erant, &c. Venerunt ad me, illis temporibus homines quidam honesti; quorum unus mihi dixit: Ego ab hoc homine, certos quosdam propriæ pecuniæ redditus emi, super ejus hæreditariis bonis; aliud nil quærens, nisi quod miseret me, bona hujus, perpetuò mihi, & hæredibus meis obligata esse debere, alioqui mallem ea ut propria possidere, sicut & emi. Jam verò
hisc